

Sygn. akt VW 4383/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Grzędziński

Protokolant: stażysta Patrycja Prokop

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 06 marca 2017r. i 24 kwietnia 2017 r. sprawy **S. W.**, s. A., ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

1. w dniu 11 lipca 2016r. ok. godz. 15:53 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. (hala "przyłotów"), wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, tj. o wykroczenie z art. 210 ust. 1 pkt 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z par 2 pkt 1 ust 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej;
2. w dniu 11 lipca 2016 roku ok. godz. 10:00 w W. przy ul. (...) 1 na terenie (...) im. (...) wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą T. z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, tj. o wykroczenie z art. 210 ust. 1 pkt 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 04.09.2012r.

orzeka

- I. Obwinionego S. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 210 ust. 1 pkt 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 2000 (dwóch tysięcy) złotych.
- II. Zasądza od obwinionego kwotę 200 (dwustu) złotych tytułem opłaty , obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych.

Sygn. akt V W 4383/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. W. prowadzi działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych – przewóz osób. W dniu 11 lipca 2016 roku około godz. 10:00 w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą przebywał on na terenie (...) im. (...) w W. przy ul. (...), gdzie zaproponował napotkanym osobom – obywatelom USA – C. P. M. oraz A. R., skorzystanie z wykonywanych przez niego usług transportowych. Zachowanie R. K. zaobserwowali funkcjonariusze Policji K. P. i A. O., który podjęli interwencję. W związku z tym, iż S. W. swoją działalność prowadził bez zgody zarządzającego (...) im. (...) w W. Przedsiębiorstwa Państwowego (...), został na niego nałożony mandat karny kredytowany w wysokości 500 złotych. S. W. skorzystał z przysługującego mu prawa i nie przyjął mandatu.

Ponadto w tym samym dniu około godz. 15:53 w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą przebywał on na terenie (...) im. (...) w W. przy ul. (...), gdzie zaproponował napotkanemu mężczyźnie – obywatelowi Rzeczypospolitej Polskiej – M. J., skorzystanie z wykonywanych przez niego usług transportowych. Zachowanie S. W. zaobserwował Komendant (...) P. Ł., który na miejsce zdarzenia wezwał funkcjonariuszy Policji. Na miejsce zdarzenia udali się funkcjonariusze Policji w osobach K. P. oraz A. O., którzy podjęli interwencję. W związku z tym, iż S. W. swoją działalność prowadził bez zgody zarządzającego (...) im. (...) w W. Przedsiębiorstwa Państwowego (...), został na niego nałożony mandat karny kredytowany w wysokości 500 złotych. S. W. skorzystał z przysługującego mu prawa i nie przyjął mandatu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka M. J. k – 16, notatki urzędowej k - 49, zeznań świadka P. Ł. k – 11, 96, zeznań świadka K. P. k – 19 103-104, zeznań świadka A. O. k – 45, 97.

Obwiniony **S. W.** w niniejszej sprawie nie złożył wyjaśnień zarówno na etapie postępowania wyjaśniającego, jak również jurysdykcyjnego.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę S. W. w odniesieniu do obydwu przypisanych mu czynów.

Na sprawstwo obwinionego jasno wskazują zeznania świadka **P. Ł.**, który jest Komendantem (...) na lotnisku im. F. C. w W.. Świadek zeznał, że w dniu 11 lipca 2016 r. około godz. 15:50 będąc na hali „przyłotów” Terminala A, strefa A, B widział jak znany mu z widzenia mężczyzna, tj. S. W. podszedł do jednego z potencjalnych pasażerów lotniska i zaczął z nim rozmawiać. W związku z tym, iż dany mężczyzna jest osobą, która na terenie lotniska prowadzi działalność gospodarczą bez zgody zarządzającego lotniskiem, na miejsce zdarzenia wezwał patrol Policji celem podjęcia niezbędnych czynności w sprawie. Ponadto świadek podszedł do pasażera i zapytał, czy S. W. zaproponował mu usługę (...), co pasażer potwierdził.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **P. Ł.** albowiem są one spójne, jasne, logiczne oraz konsekwentne. Świadek bezpośrednio widział, jak obwiniony proponuje mężczyźnie skorzystanie z usługi (...). Ponadto rozpytał pasażera w osobie M. J. na okoliczność weryfikacji swoich podejrzeń, które mężczyzna potwierdził. Brak jest jakichkolwiek podstaw do odmowy wiary zeznaniom świadka P. Ł..

Na sprawstwo obwinionego wskazują ponadto zeznania świadka **K. P. i A. O.**. Z treści zeznań świadków, funkcjonariuszy Policji pracujących na terenie (...) przy ul. (...) 1 w W., wynika, iż w dniu 11 lipca 2016 roku około godz. 10:00 oraz około godz. 15:53, wykonując swoje obowiązki służbowe, podjęli dwie interwencje wobec obwinionego, który bez zgody zarządzającego lotniskiem prowadził działalność gospodarczą w postaci przewozu osób. Podczas przeprowadzenia pierwszej interwencji ustalono, iż obwiniony wykonał przewóz pasażera M. J. z lotniska na ul. (...). Usługa za wykonany kurs opiewała na kwotę wynoszącą około 50 złotych. Z uwagi na to, iż obwiniony prowadził działalność gospodarczą w postaci usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, świadek K. P. nałożył na niego mandat karny kredytowany w wysokości 500 złotych, informując go jednocześnie o prawie do odmowy przyjęcia mandatu. S. W. skorzystał z przysługującego mu prawa i nie przyjął mandatu, a także odmówił składania jakichkolwiek wyjaśnień. Natomiast podczas drugiej interwencji podjętej przez wyżej wymienionych świadków, rozpytali oni obywatele USA i ustalili, że obwiniony proponował im przewóz osób na terenie lotniska – kurs miał odbyć się z lotniska do centrum W.. Za przedmiotową usługę zapłacili kwotę 150 złotych. Na obwinionego został również nałożony mandat karny kredytowany w wysokości 500 złotych przez A. O., którego zgodnie z przysługującym mu prawem – odmówił przyjęcia

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **K. P.** oraz **A. O.**, jako spójnym, logicznym, konsekwentnym i niezawierającym wewnętrznych sprzeczności. Świadców są funkcjonariuszami Policji, a co za tym idzie, osobami zaufania

publicznego. Brak było zatem podstaw do uznania, że świadkowie, w celu doprowadzenia do ukarania niewinnej osoby, fałszywie oskarżyli S. W. o czyn, którego w rzeczywistości w/w nie popełnił.

Z treści zeznań **świadka M. J.** wynika, iż w dniu 11 lipca 2016 r. przyleciał z Anglii do Polski. Samolot wylądował na lotnisku im. F. C. w W.. Po wyjściu z hali „przyłotów” świadek podszedł do kierowcy taksówki, która stała na postoju. Kierowca siedział w środku pojazdu. Kurs odbył się z lotniska im. F. C. na ul. (...), który kosztował około 50 złotych.

Sąd w całości uznał za wiarygodne zeznania złożone przez **M. J.**. Są one bowiem jasne, spójne, konsekwentne oraz nie budzą wątpliwości. Okoliczności zdarzenia których świadek nie pamięta, nie mają istotnego znaczenia w zakresie przypisania winy obwinionemu. Tak więc, nie mają wpływu na ocenę ich wiarygodności dokonywaną przez Sąd.

Obwinionemu S. W. zarzucone zostało popełnienie wykroczeń z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012 r.

Przepis art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze przewiduje odpowiedzialność w wypadku niestosowania się do nakazu lub zakazu zawartego w przepisach porządkowych wydanych na podstawie art. 83a ust. 2 w/w ustawy obowiązujących na lotnisku. Niniejszy przepis odsyła do art. 83a ust. 1 powołanej ustawy, zgodnie z którym wszystkie osoby znajdujące się na terenie lotniska są obowiązane do przestrzegania i stosowania się do nakazów i zakazów zawartych w przepisach porządkowych ustalonych przez zarządzającego tym lotniskiem, wydanych na podstawie rozporządzenia ministra właściwego do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.

Podstawowe przepisy porządkowe związane z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, obowiązujące w stosunku do wszystkich osób znajdujących się na terenie lotniska, zostały określone w Rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b powołanej regulacji, na terenie lotniska zabrania się prowadzenia bez zgody zarządzającego lotniskiem działalności gospodarczej, w tym reklamowej, akwizycyjnej lub innej działalności zarobkowej. Celem wprowadzonego zakazu jest m.in. zapewnienie ochrony osobom korzystającym z usług przewozu osób przed nadużyciami ze strony osób wykonujących te usługi, które polegałyby na pobieraniu drastycznie zawyżonych opłat za przejazd, oraz zapobieganiu przypadkom natarczywego nagabywania podróżnych na terenie lotniska. Przepis ten umożliwia zarządzającemu lotniskiem skuteczne oddziaływanie na nieprawidłowości w prowadzeniu na terenie lotniska działalności z zakresu przewozu osób. Tym samym chroni pasażerów (...) przed nagabywaniem ze strony osób oferujących swoje usługi transportowe, których zachowanie prowadzi do zakłócenia porządku na terenie lotniska.

Wskazać przy tym należy, iż art. 68 ust. 2 pkt 2 oraz art. 80 ustawy Prawo lotnicze nakładają na zarządzającego lotniskiem obowiązki o charakterze publicznoprawnym w celu zapewnienia bezpieczeństwa i porządku na terenie lotniska. Art. 68 ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy przewiduje, że zarządzający lotniskiem obowiązany jest prowadzić eksploatację lotniska w sposób zapewniający bezpieczeństwo lotów oraz sprawność obsługi użytkowników lotniska. Natomiast art. 80 tej ustawy stanowi, iż zarządzający lotniskiem odpowiada za bezpieczną eksploatację lotniska, w tym za nałożone na niego zadania związane z ochroną lotniska.

Art. 82 pkt 3 ustawy Prawo lotnicze wymienia cztery formy dyspozycji (zarządzenia, nakazy, zakazy oraz polecenia), które wydawane są na podstawie tego przepisu przez zarządzającego lotniskiem w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku. W oparciu o wskazane powyżej Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r., na terenie (...) im. (...) przyjęte zostało zarządzenie nr 95 z dnia 4 października 2012 r. Naczelnego Dyrektora Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w sprawie bezpieczeństwa, ochrony i przepisów porządkowych na terenie L. C. w W.. W § 2 pkt 6 lit. b powołanego zarządzenia zostało implementowane wprost unormowanie zawarte w § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, iż na terenie lotniska zabrania

się prowadzenia bez zgody zarządzającego lotniskiem działalności gospodarczej, w tym reklamowej, akwizycyjnej lub innej działalności zarobkowej. W § 5 zarządzenia nr (...) jako sankcję naruszenia wymienionych w nim przepisów porządkowych wskazano art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze.

Warto w tym miejscu wskazać, iż przywołany powyżej art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze został ustanowiony w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 21 lipca 2006 r., sygn. P 33/05. W wydanym orzeczeniu Trybunał uznał, iż art. 210 ust. 1 pkt 5 Prawa lotniczego jest niezgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji. Wskazany przepis stanowił: „Kto nie wykonuje zarządzeń i poleceń zarządzającego lotniskiem związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa lotów lub porządkiem na lotnisku, o których mowa w art. 82 pkt 3 ustawy – podlega karze grzywny”. Z kolei art. 82 pkt 3 ustawy wskazywał, iż w celu zapewnienia bezpiecznej eksploatacji lotniska zarządzający lotniskiem wydaje zarządzenia, nakazy lub zakazy oraz polecenia związane z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, obowiązujące w stosunku do wszystkich osób znajdujących się na terenie lotniska. W wydanym orzeczeniu Trybunał zakwestionował zgodność powołanego artykułu z obowiązującym prawem, wskazując, iż przepis ten ma postać „nie tylko przepisu blankietowego zupełnego, ale co więcej nie określając w ogóle znamion czynu zabronionego, uniemożliwia doprecyzowanie tych znamion w innym przepisie ustawowym, czy też przepisie podstawowym”, (...) natomiast „zgodnie z art. 87 Konstytucji źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są wyłącznie Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe, rozporządzenia oraz – na obszarze działania organów, które je ustanowiły – akty prawa miejscowego”.

Zgodność obowiązującego obecnie art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze z Ustawą Zasadniczą była również przedmiotem prac Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt P 31/13 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż

1) Art. 210 ust. 1 pkt 5a w związku z art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2013 r. poz. 1393) jest zgodny z art. 22 w związku z art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą prawidłowej legislacji;

2) § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku (Dz. U. poz. 1023) jest zgodny z art. 22 w związku z art. 20 i art. 2 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Tym samym Trybunał uznał za zgodne z Konstytucją przepisy pozwalające na reglamentowanie działalności gospodarczej na terenie lotnisk, a wymaganie zgody zarządcy lotniska nie narusza wolności w prowadzeniu działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu orzeczenia Trybunał podkreślił, iż gwarantowana przez art. 22 Konstytucji wolność działalności gospodarczej nie ma charakteru absolutnego i podlega ograniczeniom, przy czym dla usprawiedliwienia ingerencji w tę wolność konieczne jest, aby ograniczenie tej wolności było uzasadnione ważnym interesem publicznym oraz realizowało wymogi zasady proporcjonalności. Rozpatrując tą sprawę, podobnie jak w poprzednich orzeczeniach, Trybunał przyjął, iż art. 22 Konstytucji, który reguluje wprost w sposób wyczerpujący i kompleksowy zarówno formalne, jak i materialne przesłanki ograniczenia wolności działalności gospodarczej, stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 31 ust. 3 Konstytucji, wyłączając jego stosowanie jako adekwatnego wzorca kontroli ustawowych ograniczeń wolności działalności gospodarczej. Uznano tym samym, iż zakres dopuszczalnych ograniczeń wolności działalności gospodarczej, patrząc pod kątem materialnych podstaw ograniczeń, jest szerszy od zakresu dopuszczalnych ograniczeń tych wolności i praw, do których odnosi się art. 31 ust. 3 Konstytucji. W uzasadnieniu wyroku Trybunał wskazał również, iż pomimo zawartego w zaskarżonym uregulowaniu odesłania do źródła podustawowego, poddany kontroli art. 210 ust. 1 pkt 5a w związku z art. 83a ust. 2 Prawa lotniczego, czytany łącznie z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b rozporządzenia wydanego na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy, bez trudu pozwala adresatowi normy wyrażonej w zaskarżonym przepisie na ustalenie, czy jego zachowanie będzie naruszać prawo. Oznacza to, że art. 210

ust. 1 pkt 5a w zw. z art. 83a ust. 2 ustawy Prawo lotnicze jest zgodny z art. 2 Konstytucji w aspekcie wynikającej z niego zasady prawidłowej legislacji.

W związku z powyższym należało wskazać, iż wykonywanie działalności gospodarczej z zakresu usług transportowych bez wymaganej zgody zarządzającego lotniskiem, podlega karze grzywny, co wynika z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku.

Zdaniem Sądu działania podjęte przez obwinionego należało uznać jako wykonywanie przez niego działalności gospodarczej. Zgodnie bowiem z definicją zawartą w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Definicja ta wskazuje na pewne zasadnicze cechy (zarobkowy charakter – odpłatność, ciągłość oraz zorganizowany sposób wykonywania), które świadczą, iż dane działania uznać należy jako wykonywanie działalności gospodarczej. Wskazać należało również, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 grudnia 2012 roku, sygn. akt I ACa 701/02, który w swoim orzeczeniu powołał się na uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1992 r., sygn. III CZP 64/92 (OSNCP 12/92, poz. 225) „czynności podejmowane przez podmiot gospodarczy wchodzą w zakres jego działalności gospodarczej, gdy pozostają w normalnym, funkcjonalnym związku z tą działalnością, w szczególności podejmowane są w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działalności tego podmiotu”.

Mając na uwadze powyższe rozważania, wskazać należało, iż nie ulega wątpliwości, że zachowania podejmowane przez obwinionego w dniu wskazanym we wniosku o ukaranie na terenie L. im. F. C. przy ul. (...) 1 w W., które polegały na proponowaniu napotkanym osobom skorzystanie z wykonywanych przez niego usług transportowych, były związane bezpośrednio z wykonywaną przez niego działalnością gospodarczą z zakresu przewozu osób, którą obwiniony prowadzi w sposób zarobkowy, ciągły oraz zorganizowany. Zarzucone wnioskiem o ukaranie działania S. W. miały na celu skłonienie napotkanych osób do skorzystania z wykonywanych przez niego usług transportowych. Jednocześnie zaakcentować wypada, że do przyjęcia prowadzenia takiej działalności nie jest niezbędne skorzystanie przez potencjalnego klienta z proponowanej usługi.

Sąd badając niniejszą sprawę nie miał również wątpliwości, iż obwiniony zarzucone mu czyny popełnił na terenie lotniska. Wskazać należy bowiem, iż według definicji zawartej w art. 2 pkt 4 ustawy Prawo lotnicze „lotniskiem jest wydzielony obszar na lądzie, wodzie lub innej powierzchni w całości lub w części przeznaczony do wykonywania startów, lądowań i naziemnego lub nawodnego ruchu statków powietrznych, wraz ze znajdującymi się w jego granicach obiektami i urządzeniami budowlanymi o charakterze trwałym, wpisany do rejestru lotnisk”. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2421/12, w którym Sąd ten zajął się przypadkiem budowy terminala pasażerskiego na funkcjonującym lotnisku, definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy Prawo lotnicze oznacza, iż „obiekty budowlane stanowią część lotniska jedynie w sytuacji, gdy lotnisko to zostało wpisane do właściwego rejestru. Wpisanie do rejestru danego lotniska jest wymogiem koniecznym do rozpoczęcia jego eksploatacji, po uprzednim uzyskaniu zezwolenia na założenie lotniska i spełnieniu innych warunków określonych w art. 59 ust. 1 Prawa lotniczego”. Zgodnie z ust. 6 powołanego przepisu, do rejestru lotnisk wpisuje się jako zarządzającego lotniskiem zakładającego lotnisko lub też inny podmiot – na wniosek zakładającego lotnisko.

Wśród lotnisk cywilnych znajdujących się w rejestrze lotnisk cywilnych prowadzonym przez Urząd Lotnictwa Cywilnego znajduje się zarządzane przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...) L. C. w W. (nr rejestracyjny (...)).

Badając niniejszą sprawę Sąd również nie miał również wątpliwości, iż obwiniony w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wykonywał swoją działalność z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem.

Wskazać należy bowiem, iż zarządzające lotniskiem Przedsiębiorstwo Państwowe (...) od 2001 roku, w celu zapewnienia bezpieczeństwa pasażerów, ogłasza postępowania ofertowe mające na celu wyłonienie firm, które

uzyskają prawo do świadczenia usług taksówkowych na zamówienie. W wyniku prowadzonych postępowań wybierano firmy, które mogły oferować swoje usługi na terenie (...) im. (...) w W.. Od dnia 1 stycznia 2011 roku obsługa taksówkowa pasażerów L. C. jest prowadzona przez firmy taksówkowe E. T., S. T. oraz (...).

Zważyć należy przy tym, iż działanie zarządzającego lotniskiem, który dokonał wyboru firm uprawnionych do świadczenia swoich usług na terenie (...), nie może być traktowane jako działanie ograniczające konkurencję. Jak zostało bowiem wspomniane wcześniej, zarządzający lotniskiem jest zobowiązany do zapewnienia bezpieczeństwa pasażerów lotniska i w ogłoszonym przetargu wybrał firmy taksówkowe, które w ramach wykonywanych przez siebie usług przewozowych, są w stanie zapewnić wysokie standardy świadczonych zadań. W tym miejscu wskazać należy także, iż (...) im. (...) jest lotniskiem międzynarodowym, które obsługuje największą w Polsce liczbę pasażerów zagranicznych. Dlatego dla wizerunku naszego kraju istotne jest, aby usługi świadczone w tym miejscu przez firmy transportowe były na jak najwyższym poziomie. Nic nie stoi również na przeszkodzie, aby przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych, spełniając wysokie wymagania w zakresie wykonywanych działań, przystąpili do postępowania ofertowego mającego na celu wyłonienie firm, które uzyskają prawo do świadczenia usług taksówkowych na terenie L. im F. C. w W. na zamówienie.

Reasumując, Sąd uznał, że obwiniony S. W. dopuścił się popełnienia czynów wskazanych we wnioskach o ukaranie.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 k.w. Wykroczenie z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze zagrożone jest karą grzywny. Sąd na podstawie tego przepisu w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył obwinionemu łączną karę grzywny w wysokości 2000 zł, uznając taką karę za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości wykroczenia, które zdaniem Sądu były dość znaczne. W ocenie Sądu wymierzona kara uwzględnia sytuację materialną obwinionego (pracującego, posiadającego samochód i osiągającego dochód) i pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. Należy zważyć, iż obwiniony był w przeszłości wielokrotnie karany przez tut. Sąd za popełnienie podobnych do popełnionych wykroczeń, co jednoznacznie wskazuje na jego lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego i brak wyciągnięcia wniosków odnośnie swego nagannego postępowania. Kara grzywny w wysokości 2000 złotych w ocenie Sądu spełni cele wychowawcze oraz zapobiegawcze w stosunku do ukaranego, jak również cele w zakresie społecznego oddziaływania na pozostałych obywateli. Sąd wyraża przekonanie, że wymierzona względem ukaranego kara spowoduje zmianę jego zachowania w kierunku przestrzegania obowiązującego prawa.

O opłatach i kosztach postępowania w stosunku do obwinionego Sąd orzekł w myśl art. 118 § 1 k.p.w., zgodnie z którym, w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania a nadto w myśl art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w., na mocy którego od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. W sprawach o wykroczenia wydatki wykładane przez Skarb Państwa mają charakter zryczałtowany (art. 118 § 3 k.p.w.) a ich wysokość została ustalona rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U nr 118, poz. 1269) - w postępowaniu zwyczajnym wynoszą one 100 zł. Opłatę ustalono zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.), która co do zasady wynosi 10 % od kwoty wymierzonej grzywny.